חוזר:ת"ר מהלקפין את המילה ואם לא הלקים

ענוש כרת היכי דמי כגון דאתי בין השמשות

נר מצוה לטרוף בלבד הוא שמותר והיינו דקתני

נותן זה בעלמו וזה בעלמו והכי אמריכן

בגמ': ליפכיה לסיטריה אבראי. אמרא

שבשפת החלוק יהפך ויקפל מלמעלה

שלא תהא סמוכה לבשרו מפני שראש

מקום חתך הבגד שם הוא ויולאין

מיניה במכה וכשבא להפשיט החלוה

ומשוי לה כרות שפכה: המתיני עד

שיבלע (ד) דמו . דעכשיו כל דמו מצוי

בין עורו לבשרו ואם מוהלין אותו ילא

כל דמו: וראיתיו שהוא ירוק הללתי בו

ולא היה בו דם ברית.תרתי לגריעותא

חדא דאי מהליכן ליה לא מטיפכא מיניה

לכתי' את דם בריתך וכו' ועוד דמסוכן

הוא שלא נולר בו דם עדיין:

בקונטרם הראיו' שהולכין במקום שכנה להקלי

כמקום שכנם לכקל. ושומכין על החזקה זו

כב' פעמים וביעה ר'י

סוכם

כתחיום

שתכוחר כפרק הכח של יבתתו בסלכה חחרונה

כילד היו ג' אחיות ומלה

סראשונה בנה בח' ומת

וכן שנים שלישית לא תמול עוד בשתיני וכ"נ בשיני לומר באחים ובאב

וכנו וכן כנו שהוחוקו לחות בניהם כד במכוחר

בקונפרם הרחיוה:

להדים דדוקם כיום רחשון

ושלישי שחל להיות כשכת שרי לרהון אכל לא ביום

שני ומלשון העור או'ה סי' של'א נראה דגם ביום

שרי לרחון ופרין כביא

גם כיום שני : ב לפי דברי רכינו ומיי' פרק ה' מהל' מילם

והטור י"ד בימן רס"ו דס"ל דאפי' לצורך מילם לא בתירו אמירה לנכרי

בדבר שיש בו איסור דאורייתא אלא בדבר שיש

לו איסור מדברי סופרים איכ אסור לומר לנכרי איכ אסור לומר לנכרי

לחמם מים לצורך החיצה שלפני המילה ואין רוחלין

אותו לפני המילה אא"כ

יש כאן מים שחמתן הנכרי לצרכו או שעבר ישראל

דעות כמתירין

מתל לפיום בשבם

למות בניסם כך

ב מדכרי

b

1

: A

תורה אור

מהלי מילה היום המילה כהלכתה ותעשה חבורה בשבת בלא מלוה הלכך ענוש כרת ומיהו מיתה ליכא דלא אתרו ביה למיתה שימופו ג' גנים ו ולא קבל עליו התראה וכרת איכא דמהחלה שלא ברשות התחיל: סכנתא היא . שאילו אין בדבר סכנה לא היה מותר לעשות חבורה בשבת שהדם מילם ופדי לא מתג עשין כח ב מייי פיב מהי היוצא ע"י מלילה הבורי מחבר ונמצא שהוא עושה חבורה במלילה זו:וטורפין לה יין ושמן.אפי'(ג) בלילה כלומר לטרוף ולערב יפה יפה אבל בשבת מילה ושין כה שו הו"ח שיי שלה: נ מייים ב מהי לחלל שבת: מהלקטין - בלילין המעכבין מילה שמג

הביה א) מי׳ כר נמחה (ב)בליכח כציל: 1) C E mau : 13 3"3 דמחממין 2"2 (1) : > 50 נהשתפור חמימי להרחנה כנ דהוה דכות 13 E'E סכנה לא בעי

רכום חשחר הולה ביש כו חת כשבת כשיכן במידי והכחי' ממהכי נחי לא איירי

> הגהות מאיי : of [f]

לכפחים מליו

ואם לא הלקים ענום כרת . האומן שמל עשיוכה שיה׳ה בשבת לפי שהילל שבת ולה עשה מציה : כנון דחתה בין השמשות - של שבת וחמרו לו לא מספקת היום לגמור בשבת והעשה הכורה בשבת בלא מלוה ושוכשו כרת ומיהו מיתה ליכא דלא אחרו כו למיתה ולא קבל עליו התראה וכרת איכא דמתחלה לא ברשות התחיל ולא ניתנה שבת לדחות "בשבת זו : אומנא - מוכל : אחרה לי אם אומנתו: להפוכה לסיטריה לעילאי. אמרא שנשפת פיה יהפך ויקפל למעלה שלה תהא שמוכה לנשרו מפני שראש מקום חתך הבגד שם הוא ויולאים ממנו גרדי ודלמת מדביה גירדת מיניה במכה וכשבת ת להששים החלוק מעל המילה יפשים ויקרע ראש הניד ומשוי ליה כרות שפכה : שהוא אדום. והיה הדם מלוי בין עור לבשר שלא היה נכלע בכשרו : עד שיכלע דמו . בכשרו שעכשיו דמו מלוי בין עור לכשר לכן כשמלין אותו יולא כל דמו: ירוק -שלא סיה בו דם: עד שיפול בו דמו . נרהה זיני שלא היה בו דם: עד שישול ט זיני. האחר רבפינן לא נפל בו דמו ומחוך כך הוא חלש לשנייי אלא שעדיין לא נפל בו דמו ומחוך כך הוא חלש היכי לאנדור וממהר להלוש ולמוח: בורגרי ומזלפין היכי לאנדור אבל עליו. את החמין: ביד ולא בכלי . ביום שלישי הכי מוקי לה בגמ' בתלמודה דביום א' האמר רישא דמרחילין כדרכו: ספק , כגון ספק כן שמנה חדשים דהוה כאבן בעלמא ואין מילתו דוחה שבת ספק כן תשעה; מתיר באנדרוגינום. דאיתרבאי מקראי כדמפרש בנמרא בתלמוד :

רש"

ראיתי בו דם ברית אמרתי לה בתי המתיני לו עד א שיפול בו דמו המתינה לו ומלה אותו וחיה והיו קורין אותו נתן הבבלי על שמי: *בותני 'מרחיצין את הקמן בין לפני המילה ובין לאחרי המילה ומולפין עליו ביד, אבל לא בכלי ר' אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את ב הקמן בשלישי שחל להיות בשבת שנאמר °ויהי ביום השלישי בהיותם: כואבים ספק בן שבעה ספק בן שמונה ואנדרוגינוס אין מחללין עליהן את השבת ורבי יהודה מתיר באנדרוגינוס: גמ' כי אתא רבין אמר רבי אבהו אמר ר' אלעזר ואמרי לה א"ר יוחגן הלכה כרבי אלעזר כן עזריה בין בחמין שהוחמו בשבת בין בחמין שהוחמו מבעוד יום בין הרחצת מילה בין הרחצת כל גופו מפני שסבנה היא לו ואמרי רבוואתא שהלכה כראב"ע ביום ג' וכ"ש בראשון שמרחיצין אותו כדרכו בין : לפני המילה בין לאחר המילה

ואמרי ליה לא מספקת ואמר להו מספיקנא ועבד ולא איספיק דאשתכה דחבורה הוא דעביד הילכך ענוש כרת: ומוצצין אמר מפט (נ) גרדים ודילמא מידבקא גרידתא רב פפא האי אומנא דלא מייץ סכנתא היא ומעברינן ליה: אם לא שחק כמון *ת"ר דברים" שלי מעל המילה שמא יקרע את ראש הגיד שאין עושין למילה בשבת עושין לה ביו"ם שוחקין לה כמון ומורפין לה יין ושמן: אין עושין לה חלוק וכו':אמר אביי אמרה לינו אמי האי חלוק דינוקא ליפכיה לסימריה אבראי אמאי דילמא מידבק גירדא מיניה ואתי לידי כרות שפכה : תניא אמר רבי נתן יפעם אחת פי דס ברית והטפת דס הברית מנוה הלכתי לכרכי הים ובאה אשה אחת לפני שמלה בנה ראשון ומת שני ומת שלישי הביאתו לפני *וראיתיו °שהוא אדום והצצתי בו ולא ראיתי בו דם (פ) ברית אמרתי לה בתי המתיני לו עד שיבלע בו דמו המתינה לו ומלו אותו וחיה והיו קורין אותו נתן הבבלי על שמי ושוב פעם אחת הלכתי למדינת קפומקיא ובאה אשה אחת לפני שמלה בנה ראשון ומת שני ומת שלישי הביאתו לפני וראיתיו שהוא ירוק והצצתי בו ולא

בתני מרחילין את הקטן וכו׳ ומזלפין עליו את החמין ביד אבל לא בכלי.בגמרא פרכיכן עלה והא אמרת רישא מרחילין דמשמע כדרכו והדר תני דאפי' לזלף עליו בכלי אסור ומתרציכן לה בתרי גווני דרב יהודה ורבה בר אבוה דאמרי תרוייהו כילד קתני מרחילין את הקטן בין לפני מילה בין לאחר מילה כילד מזלפין עליו ביד אבל לא בכלי ורבא לא ניחא ליה בהך אוקימתא משום דמרחילין קתני ומש"ם משני שנויה אחרינה והמר דה"ק. מא מרחילין את הקטן בין לפני המילה בין לאחר המילה ביום ראשון כדרכו וביום "שלישי שחל להיות בשבת מולפין עליו ביד אבל לא בכלי ור' אלעזר בן עזריה פליג ואמר דמרחילין את הקטן ביום שלישי שחל להיות בשבת שנאמר ביום השלישי בהיותם כואבים ומייתי בגמ' תניא כותיה דרבא ומיהו רבא גופיה חש לאוקימתיהו דרב יהודה ורבה בר אבהו ואמר אכא בהדי תרגומא דסבי

והתמן כשבת וכן נתי הם סיו לו מים חמין מע"ש אבל במים שהוחמו בשבת אסור לרחוץ דאין לחמס ולא לומר לסחם מים לצורך רחיצם שלפני מילם ומתוך כלל זכ כתבו אלו ספוסקים שאם היה לו סכין במקום אחר שצריך להביאו דרך החר שנריך להכיחו דרך רשות הרבים דאסור לומר לנכרי לכביאו אלא תדחם המילה עד למחר ומיהו אם אינו לריך להכיאו אלא דרך כרמלית או הלר או מבוי שלא עירבו דליכא אפיי לישראל אלא איסורא דרכנן מותר לומר לנכרי לעשותו לצורך מילה וחין לומר דרבינו פליג על אלו ולא ס"ל כוותיהו להתיר להביא איזמל דרך כרמלית ולדקדק מדבריו שאמר דכל שיש כשבות מעשה אסור אמירה לנכרי ואיכ שבות שיש כ סיינו סיכח כדחמרי׳ וכפל כינ ס"ל דאפי' באיסור דאוו מותר לומר לעשותו לצורך מילה והלכך לדידים שרי לומר לנכרי להחם חמין לצורך מילה וכן שרי דרך רה"ר או לתקמ ולעשותו וכן כל הדברים אע"פ שהן איסורא דאורייתא לגבי

למה לי: **גבו**" הלכה כר' אלעזר בן עזריה. דמרחילין את הקטן ביום שלישי שחל להיות בשבת ואיכא מ"ד דלאו דוקא בשלישי אלא עד יום השלישי וכ"ש בשלי קאמר וא"ת והא כתיב ביום ג' בהיותם כואבים אלמא טפי מסתכן בנ' מבשני י"ל שאע"פ שסכנת יום שני גדולה משלישי אפ"ה ביום ג' היו חלושין ביותר ולא היו יכולין לברוח ולהלחם אבל ביום שני עדיין לא תשש כחם ויום ראשון יוכיח שלא נגעו בהן לפי שעדיין כחם עליהם אע"פ שהם מסוכנים יותר אבל [2] ומיהו ומה לברוח ולהלחם חבל ביום שלי עדיין לח תשש כחם ויום רחשון יוכיח שלח נגעו בהן נשי ששדיין לום עליים יוש שלחם ומבלבים ווני מהלח בשימו ומהן אין הכי נמי דראב"ע לאו בשלישי דוקא קאמר אלא עד יום השלישי קאמר ולא נראה כן דעת הרמב"ם ז"ל לפי שכתב בפ"ב מהלכות מילה כל מקום שדרכו להרחין את הקטן מרחילין אותו בשבת ביום המילה בין לפני מילה בין לאחר מילה או בג' שחל להיות בשבת נראה מלשוט דדוקה לאחר המילה ממש א"נ בשלישי וכך מטין דברי הרב אלפסי ז"ל והיינו דכחיב ויהי ביום השלישי וזו שאמרו דיום ראשון יוכיח אינה ראיה אללי דאפשר שאט"פ שהיו מסוכנין ביום ראשון יותר היו מסוכנים ביום הג' ולפיכך המתינו בני יעקב ואל תחמה שטבטן של הרבה חליים כך הוא להתחזק יותר בשלישי : [בתב הרב אלפסי ז"ל משמיה דרבוותא ז"ל דמרחיצין את הקטן בין לפני מילה בין לאחר מילה ואיכא למידק עליו לפני מילה היכי שרי לרחוץ דהא משמע בגמ' דאוקימתייהו דרב יהודה ורבה בר אבוה עיקר דהא רבא גופיה חש להו כדכתיבלא לעיל ולפי איקימתייהו לא שרי ת"ק לפני מילה אלא זלוף ור' אלעזר בן עזריה נמי לא שמעינן דפליג אלא בלאחר מילה אבל לפני מילה לא פליגי כלל [וכיון שכן] נהי דולוף שרי לפני מילה רחילה מנא לן ואפשר שהגאונים ז"ל סומכין על אוקימתא דרבא כיון דברייתא תניא כוחיה אע"ג דאיהו חש לנפשיה ומיהו הך רחילה דשרי לפני מילה דוקא בחמין שהוחמו מערב שבת אבל בחמין שהוחמו בשבת לא דרחילה דמקמי מילה מכשירין נינהו ולא דחו שבת הלא אליבא דר' אליטור: וזה שכתב הרב אלפסי ז"ל שמרחיצין אותו כדרכו בין לפני מילה בין לאחר מילה בין בחמין שהוחמו בשבת בין בחמין שהוחמו בע"ש כי קאמר בין בחמין שהוחמו בשבת אלאחר מילה בלחוד קאי אבל לפני מילה דוקא בחמין שהוחמו מערב שבת דנהי דרחילה דידהו מדרבנן מיהא אסורה ורבנן לא שרו במכשירי מילה אפי׳ שבות של דבריהם וכדאמרינן לעיל דערל הזאה ואיזמל העמידו דבריהם במקום כרת אפ"ה כיון דרחילה בחמין שהוחמו מערב שבת לא אסרוה אלא מפני הבלנין שהיו מחמין בשבת ואומרים מערב שבת שהוחמו במקום מילה
י התירו דלא שייכא בה הך גזירה סלי האי: "רדיבא דאישתפוך חמימי א"ל אבדור סמני לאחר מילה פשיטא (ה) דמחמין ושוחקין מפני
הסכנה (ו) [2] ומיהו כל היכא דאפשר לשטיי משנינן וכדתנן במתני לא שחק כמין מערב שבת לועם בשיניו וטתן מיהו היכא דאיכא חמימי לרחוץ קודם מילה וחישתפוך העך דלאחר מילה בכה"ג הוא דאיכא למידק אי אמריכן תדחה מילה כיון שאם נימול נצטרך אחר כך לחלל את הבבת במכשירין או דילמא השתא מיהת בדין מהלינן וכתר הכי פקוח נפש הוא שדוחה את הבבת והרמב"ן ז"ל כתב דשרי למימהלי שאין למצוה אלא שעתה ואין דוחין את המילה מפני שנלטרך אח"כ לדחות את השבת דבתר הכי פקוח נפש הוא דדחי ליה ולא מכשירי מילה ומתני' דיקא לה הכי דקתני לא שחק כמון מערב שבת לועם בשיניו ונותן אם לא התקין מע"ש כורך על אלבעו ומביא ולא קתני בשאין לו כמון בביתו או שא"א ללעום בשיניו (י) ותדחה דמדקתני תקנתא ולא קתני דחיה ש"מ כדאמרן וטוד דכורך על אלבטו ומביא דרך רה"ר ואפילו מחלר אחרת בשלא נשחתפו איסורא דרבנן מיהא איכא ואם איתא דמכשירין לאחר המילה כמקמי מילה תדחה מילה שהרי העמידו דבריהם במקום כרת אלא ש"מ שאין צרכי סכנה שלחהר מילה דוחין את המילה בתחילה אלא שמל וא"כ מחלל לנורך הסכנה זהו דעת הרמב"ן ז"ל לפי זה הא דאמריטן בעירובין בההוא יטוקה דאישהפוך חמימיה ומייתי לה הרי"ף ז"ל בפירקין בדאישתפוך חמימי דקודם מילה היא: ראיגר כן דעת <u>הרז"ה ז"ל ש</u>הוא ז"ל אמר דכל היכא דאישהפוך חמימי דבתר מילה [מקמי מילה] חדחה מילה וכן דעת הרשב"א ז"ל והביא ראיה מדתנן בפ"ק דבילה (דף ג.) ב"ה אומרים לא ישחט אח"כ היי לו דקר נעון מבעוד יום וב"ש מחירין ושוין שחם שחט שיחפור בדקר ויכסה וחם חיתח שמלין מפני שבשעת מילה חין כחן דחיית מכשירין ואח"כ פקוח נפש הוא שדוחה ה"ל נשחוט מפני שמחת יו"ט ולאחר מכאן נימא שמנות כסוי הוא שדוחה אלא ש"מ [נ] כל שאט יודעים מכשירין ואח"כ פקוח נפש הוא שדוחה ה"ל נשחוט מפני שמחת יו"ט ולאחר מכאן נימא שמנות כסוי הוא שדוחה ח"ל נשחוט מפני שמחת יו"ט ולאחר מכאן נימא שמנות בארן אור בארון אר בארובים בארון אר בארובים בארום בארובים בארום בארובים בארום בארובים בארובים בארום בארובים בארום בארובים בארובי

סכא שיש בשכות מעשה שמביאו דרך כרמלית לדידיה יסים אסור דום אינו כי רכינו דאוסר מלאכם דביינו איסור דאורייםא אבל ביכא שבשבות אינו מלאכם נדחורייםה שריה דהשבות אינו אלא מדרבנן כאותו שבות ליכא איסיר ממירה לנכרי ודו"ק כדכריו תמלא הכי שהרי הרי לרב"ב קרי להכחת מים מן הכית דרך חזר ומכוי שחין שם שירוב ושיתוף שכות שחין בו מעשה ומתיר לומר בו מעשה ומתיר לומר לוכרי להביאו וקרי שבות נכברי נסביתו וקרי שבות שיש בו תעשם הבאת המים דרך רס"ר ואוסר לותר לנכרי לסביאו וכי (יש) [אין]תעשם סבאם כאןכמו כאל אלא ודאי מחוורתא